

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 11Csp/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819205524
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2020:3819205524.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanej B. XXX,XXnar. XX.X.XXXX, bytom 1. mája XXX/X, J. pod B. o zaplatenie sumy 327,18 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu domáhal o vydanie platobného rozkazu, ktorým mu súd prisúdi istinu výške 327,18 eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 327,18 eur od 18.12.2018 do zaplatenia.

Žiadal priznať trovy konania.

2. Súd na návrh žalobcu vydal dňa 17.januára 2020 platobný rozkaz sp. zn. 11Csp 108/2019, proti ktorému podala zákonom stanovenej lehote žalovaná odpor, ktorý odôvodnila tým, že nárok žalobcu popiera v celom rozsahu čo do dôvodu aj výšky.

Uviedla, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Poukázala na § 11 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia zmluvy, v zmysle ktorého, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods.1, nie je ani oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade porušenia povinnosti podľa tohto ustanovenia sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1 cit. zákona sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Ďalej uviedla, že žalobca nepredložil doklad, že by žalovanej skutočne doručil oznámenie o mimoriadnej splatnosti údajného úveru, ani oznámenie o postúpení pohľadávky a teda k platnému postúpeniu nemohlo dôjsť. Preto žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Navyše je zjavné, že dodávateľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil povinnosti podľa § 7 z. č. 129/2010 Z. z.

Nedoručením oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nenastali účinky odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcu a neboli splnené podmienky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách, pretože môže byť spôsobilým predmetom postúpenia len splatná pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní

v omeškaní. Ide o zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Vzhľadom na to, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách a to riadne doručenie oznámenia o okamžitej splatnosti žalovaná považovala postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca uplatňuje za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákona, ktorú skutočnosť má žalovaná preukázanú. Navyše sám žalobca priznal, že oznámenie bolo doručované obyčajnou poštou a teda nevie preukázať riadne doručenie.

Ďalej uviedla, že žalobca nepredložil zmluvu o poskytnutí úveru alebo nepovoleného prečerpania. Zmluva, ktorú žalobca predložil je zmluva o balíku služieb k bežnému účtu, kde nie je uvedený poskytnutý úver, alebo povolené prečerpanie. Nie sú v nej uvedené ani podmienky úveru a povinné náležitosti, ktoré zákon vyžaduje.

Z listín, ktoré žalobca predložil vyplýva, že má ísť o dlh z nepovoleného prečerpania, avšak v návrhu žalobca uvádza poskytnutie úveru.

Poukázala na § 53 ods.8 Občianskeho zákona, v zmysle ktorého, ak dodávateľ poskytne spotrebiteľovi plnenie a spotrebiteľ si ho neobjednal, nie je spotrebiteľ povinný plnenie vrátiť ani ho uschovať; vylúčené sú aj ďalšie nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi. Nevyžiadaným plnením je aj ďalšie opakujúce sa plnenie poskytnuté spotrebiteľovi na základe zmluvy uzavretej prostriedkami diaľkovej komunikácie, ak spotrebiteľ výslovne o takéto plnenie nepožiadaval. Ak dodávateľ nepreukáže opak, považuje sa opakujúce plnenie vždy za nevyžiadané. Potom z akého titulu sa žalobca domáha nároku z úverovej zmluvy alebo z nepovoleného/povoleného prečerpania.

Žalobca nepredložil dôkaz, z ktorého by jasne, zrozumiteľne a nesporne vyplývalo, kedy mala byť zmluva na úver/povolené prečerpanie uzatvorená, podmienky poskytnutia úveru, ani poskytnutie finančných prostriedkov z takejto zmluvy.

Žalobca nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov v plnej výške, ani dôvodnosť požadovaného nároku, ktorý si uplatňuje voči žalovanému. Povinnosťou žalobcu bolo jednoznačne a nesporne preukázať listinnými dôkazmi, na základe čoho a akým spôsobom dospel k výške pohľadávky.

Tvrdenia žalobcu, žalovaná ako aj ním predložené dôkazy popiera a rozporuje v celom rozsahu. Vzhľadom k tomu, že predmetom žaloby bolo peňažné plnenie, bolo povinnosťou žalobcu preukázať správnosť výšky uplatneného nároku a to predložením relevantných dôkazov. Počas konania nebol predložený doklad o uzatvorení zmluvy o pôžičke, o poskytnutej pôžičke, výpočet, ktorý by skutočne presvedčivo preukázal výšku uplatneného nároku, nie sú pripojené listinné dôkazy preukazujúce tvrdenia žalobcu. Žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Poukázala na § 37 a § 39 Občianskeho zákona, na judikatúru Ústavného súdu SR I.ÚS 4/94, čl. 46 ods.1 Ústavy SR, čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, III.ÚS 7/08, nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 107/07 a iné.

Záverom odporu uviedla, že podľa § 565 Občianskeho zákona, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Dodávateľ tak nedodržel zákon.

Ak by aj existoval nejaký nárok zo zmluvy, bol by premlčaný, preto z opatrnosti vzniesla námietku premlčania.

Navrhla žalobu zamietnuť.

3. Súd určil termín pojednávania na 14.júla 2020, na ktorý sa právny zástupca žalobcu nedostavil, predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 18.6.2020, svoju neúčasť ospravedlnil (elektronicky doručené súdu dňa 9.7.2020) z dôvodu hospodárnosti a navrhol súdu rozhodnúť bez jeho prítomnosti. Navrhol vychádzať s prihliadnutím na skutkový a právny stav veci a rozhodnúť na základe predložených dôkazov aj bez účasti strán sporu. Navrhol rozhodnúť podľa § 274 CSP, ak budú splnené na tento postup podmienky. Uplatnil aj trovy konania.

Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila, doručenie vykázané mala dňa 17.6.2020, svoju neúčasť neospravedlnila a nežiadala súd o odročenie pojednávania.

Súd po zistení prítomnosti predvolaných strán sporu pojednával podľa § 180 CSP bez ich prítomnosti.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil listinné dôkazy - žaloba č.l. 1 - 3, zmluva o poskytnutí balíka produktov č.l.7, VOP č.l. 8 - 32, OP č.l. 33 - 44, sadzobník poplatkov č.l. 45 - 63, výzva č.l. 64, odstúpenie od zmluvy č.l.65, výzva č.l. 66, pokus o zmier č.l. 67, zmluva o postúpení pohľadávok č.l. 68 - 73, príloha k zmluve č.l.74, oznámenie o postúpení pohľadávok č.l. 75, platobný rozkaz čl. 82, odpor č.l. 91 - 93, 94 - 96, vyjadrenie žalobcu č.l. 101 - 103, výpis z účtu - transakcie č.l. 104 - 155, vyjadrenie

žalobcu č.l. 159, vyjadrenie č.l. 161, zmluva o poskytnutí balíka č.l. 162, zmluva o účte sporenia č.l. 163, zmluva o osobnom účte č.l. 164, zmluva o kontokorentnom úvere č.l. 165-167, zmluva o sporožirovom účte č. 168/169, zmluva o vydaní a používaní bankovej karty č.l. 170 -171, dodatok č. 1 k zmluve o bežnom účte č.l. 172, výzva č.l. 173 odstúpenie od zmluvy č.l. 174, oznámenie právneho zástupcu žalobcu č.l. 179, vyjadrenie žalovanej č.l. 181 - 182, 186, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu č.l. 188 - 195 a č.l. 197 a zistil tento skutkový stav:

5. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 17.12.2018 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej.

Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 12.10.2007 Zmluvu č. 0301007812/0900 (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“).

Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“).

Žalobca zastáva názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a doplnkov.

Poukázal na ustanovenie § 497 Obchodného zákona, v zmysle ktorého, „zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 14.04.2018 odstúpil od zmluvy, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 7 dní odo dňa doručenia podania.

Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 576,84 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 327,18 eur, z riadneho úroku vo výške 106,23 eur, z úroku z omeškania vo výške 37,03 eur a z poplatkov vo výške 106,40 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky.

Žalovaná po postúpení pohľadávky do dnešného dňa nevykonala žiadne úhrady.

Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 327,18 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 327,18 eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 249,66 eur, ktorá pozostáva z neuhradeného riadneho úroku vo výške 106,23 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 37,03 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 106,40 eur, si žalobca v tomto konaní neuplatňuje.

Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka počnúc dňom 18.12.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Na základe uvedených úhrad žalovanej žalobca vyčísluje úrok z omeškania odo dňa postúpenia pohľadávky vo výške 8 % ročne zo sumy 327,18 eur od 18.12.2018 do zaplataenia.

Žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 327,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 327,18 eur od 18.12.2008 do zaplataenia a uplatnil aj trovy konania.

6. Žalobca k žalobe pripojil Zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb uzavretú dňa 12.10.2007 medzi bankou Slovenskou sporiteľňou, a.s. a majiteľom účtu X.X.XXXX,. K tejto zmluve sú pripojené VOP, ktoré nadobúdajú činnosť 1.8.2002, osobitné Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. pre balíky produktov a služieb pre fyzické osoby, Obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, Sadzobník poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s. platný od 1.7.2007 pre obyvateľstvo, výzvu zo dňa 12.4.2017, ktorou Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovanú na splácanie pohľadávky banky ku dňu 31.3.2017, Odstúpenie od zmluvy zo dňa 14.4.2018, výzvu - vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.9.2018, pokus o zmier zo dňa 4.11.2019, Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018, prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 3.1.2019.

7. Zo Zmluvy o poskytnutí balíka produktov a služieb uzavretá dňa 12.10.2007 medzi bankou Slovenskou sporiteľňou, a.s. a majiteľom účtu B. vyplýva, že predmetom zmluvy bola zmena balíka EXTRA a vydanie platobnej karty Maestro s čipom.

8. Slovenská sporiteľňa, a.s. výzvou zo dňa 12.4.2017 oznámila žalovanej, že ku dňu 31.3.2017 je v omeškani so splácaním pohľadávky banky a dlh predstavoval 100,38 eur s príslušenstvom. V tejto výzve bola vyzvaná, aby dlh zaplatila do 15-tich dní od doručenia výzvy.

9. Slovenská sporiteľňa, a.s. odstúpila od zmluvy, čo oznámila žalovanej dňa 14.4.2018, pričom z tejto listiny vyplýva, že banka odstúpila od zmluvy v súlade s dohodnutými podmienkami pre poskytovanie bankových produktov a služieb a odstúpenie sa stáva účinným ku dňu doručenia tohto oznámenia. V tom čase bol dlh žalovanej vo výške 562,27 eur.

10. Ďalšou výzvou zo dňa 12.9.2018 Slovenská sporiteľňa, a.s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť, čím sa stala pohľadávka splatná v celom rozsahu. Ku dňu 12.9.2018 pohľadávka predstavovala sumu 569,62 eur.

11. EOS KSI Slovensko, s.r.o. pokusom o zmier oznámil žalovanej dňa 4.11.2019, že z titulu odkúpenia pohľadávky od spoločnosti je obchodnou spoločnosťou, ktorá je splnomocnená na všetky právne úkony potrebné k vymáhaniu pohľadávky voči nej. Dlh žalovanej bol vo výške 591,27 eur, ktorý bola žalovaná povinná zaplatiť najneskôr do 14.11.2019.

12. Zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorili dňa 17.12.2018 postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. a postupník EOS KSI Slovensko, s.r.o. Predmetom tejto zmluvy je dohoda zmluvných strán o odplatnom postúpení pohľadávok. Na základe podmienok tejto zmluvy postupca postupuje postupníkovi dňom účinnosti tejto zmluvy pohľadávky, vrátane ich príslušenstva a všetkých práv, ktoré sú spojené s pohľadávkou.

Súčasťou tejto zmluvy je aj príloha, kde je identifikovaný dlh žalovanej vo výške 576,84 eur a z toho istina 327,18 eur. Posledná úhrada žalovanou bola realizovaná dňa 6.2.2017.

13. Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej listom zo dňa 3.1.2019 postúpenie pohľadávky na spoločnosť EOS KSI Slovensko s.r.o. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok.

14. Právny zástupca žalobcu v elektronickom podaní, doručené súdu dňa 21.4.2020 uviedol, že dňa 15.10.2004 uzatvoril pôvodný veriteľ so žalovanou Zmluvu o kontokorentnom úvere (ďalej ako „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie povoleného prečerpania na bežnom účte do výšky 12.000 Sk. Uviedol, že v zmysle čl. I zmluvy sa zmluvné strany dohodli na poplatku za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky úverového rámca a poplatku za správu úveru vo výške 0,2 % z výšky úverového rámca mesačne.

V zmysle čl. I zmluvy sa zmluvné strany dohodli na výške úrokovej sadzby z prečerpanej sumy vo výške 11,35 % p.a.

Dňa 17.12.2018 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu pohľadávku v celkovej výške 576,84 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 327,18 eur, z riadneho úroku vo výške 106,23 eur, z poplatkov vo výške 106,40 eur, zmluvného úroku z omeškania vo výške 22,46 eur a zákonného úroku z omeškania vo výške 14,57 eur.

Žalovaná suma vo výške 327,18 eur predstavuje rozdiel debetných a kreditných operácií na účte žalovanej debetné operácie

- výber kartou + platba kartou + odchádzajúce platby z účtu vo výške 125.015,23 eur - v platobnej histórii predstavujú súčet položiek „daň z úroku“ + „Inkaso (platiteľ)“ + „plánovaný príklad na TV - prevod“ + „platba kartou“ + „splátka pohľadávky z úveru/záruky/akreditívu/rámca“ + „trvalý platobný príkaz na úhradu“ + „trvalý príkaz na úhradu“ + „úhrada exekúcie“ + „Výber hotovosti“ + „Výber kartou“ + „Výber kartou na POS“ + „Zníženie pohľadávky za poplatky BÚ“ + „Platobný príkaz na úhradu“

- poplatky vo výške 655,71 eur - pozostávajú najmä z poplatku za vedenie účtu, z poplatku za vyhotovenie výpisu a z poplatku za kartovú operáciu a predstavujú súčet položiek „Kartový poplatok“ + „Poplatok“ + „Poplatok za kartovú operáciu“ + „Poplatok za kartovú transakciu“ + „Poplatok za vedenie účtu“

• zmluvné úroky vo výške 428,07 eur - v platobnej histórii predstavujú súčet položiek „Riadny debetný úrok“ a vyčíslené sú podľa nasledujúceho vzorca:

Výška čerpanej sumy na bežnom účte * dohodnutá úroková sadzba / počet dní v roku * počet dní príslušného obdobia (odo dňa čerpania do dátumu úhrady, resp. do konca príslušného obdobia)

• zmluvné úroky z omeškania z nepovoleného prečerpania na bežnom účte vo výške 22,57 eur - v platobnej histórii predstavujú súčet položiek „Debetný úrok z nepovoleného prečerpania“ a vyčíslené sú podľa nasledujúceho vzorca:

Výška prečerpania na bežnom účte * dohodnutá sankčná úroková sadzba / počet dní v roku * počet dní príslušného obdobia (odo dňa omeškania do dátumu úhrady, resp. do konca príslušného obdobia) kreditné operácie

• úhrady vo výške 125.615,23 eur - v platobnej histórii predstavujú súčet položiek „Bezhotovostný vklad“ + „Kreditná transakcia“ + „Odmena za platbu kartou“ + „Prevod z úveru - čerpanie“ + „Úhrada“ + „Vklad hotovosti“ + „Zvýšenie pohľadávky za poplatky BÚ“

• kreditný úrok vo výške 3,82 eur, ktorý je platobnej histórii označený nasledovne „Pripísanie kredit. základného úroku“ + „Kreditný úrok“

Súčet debetných operácií na účte žalovaného predstavuje sumu vo výške 126.121,58 eur.

Súčet kreditných operácií na účte žalovaného predstavuje sumu vo výške 125.619,05 eur.

Z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma vo výške 124.688,05 eur. Na istine tak zostala neuhradená suma vo výške 327,18 eur, ktorú si žalobca v tomto konaní uplatňuje.

Zvyšnú časť postúpenej pohľadávky si žalobca v tomto konaní neuplatňuje.

K vyjadreniu žalovanej ďalej uviedol, že sa javí ako zmätočné, nakoľko žalovaná poukazuje na zákon č. 129/2010 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „z. č. 129/2010 o SÚ“), pričom zmluva bola uzatvorená dňa 15.10.2004, a teda má za to, že žalovaná má pravdepodobne na mysli zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej ako „z.č. 258/2001 o SÚ“).

Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že pôvodný veriteľ nepreukázal preskúmanie bonity žalovanej pred poskytnutím povoleného prečerpania podľa § 7 z.č. 129/2010 Z. z.. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v čase uzatvorenia zmluvy bol účinný z. č. 258/2001 Z. z. ktorý takúto povinnosť a ani iný právny predpis pôvodnému veriteľovi neukladal.

K uvedenej námietke žalovanej uviedol, že veriteľ poskytol žalovanej povolené prečerpanie na základe obrátov, ktoré žalovaná pred poskytnutím povoleného prečerpania vykonávala na bežnom účte, a teda pôvodný veriteľ mal prehľad o bonite žalovaného, čo potvrdzuje aj predkladaná platobná história a schopnosť uhrádzať čerpané finančné prostriedky po dobu niekoľkých rokov od poskytnutia produktu žalovanej.

Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej, čo považuje za účelové tvrdenie, nakoľko žalovaná od roku 2004 opakovane čerpala a vykonávala úhrady na poskytnutom povolenom prečerpaní.

K námietke premlčania žalovanej uviedol, že nie je možné súhlasiť s týmto tvrdením, nakoľko podaním pôvodného veriteľa zo dňa 14.04.2018 označeným ako odstúpenie od zmluvy pôvodný veriteľ zároveň vyhlásil splatnosť povoleného prečerpania.

Vzhľadom k tomu, že žalobca podal dňa 18.12.2019 žalobu na Okresnom súde Prievidza, nárok žalobcu nie je možné považovať za premlčaný.

Pokiaľ ide o popretie skutkových tvrdení žalovanou, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany znamená, že strana uvedie vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

Na základe uvedeného k vyjadreniu žalovanej zastáva názor, že žalovaná vo svojom tvrdení neuviedla skutočnosti a ani nepredložila dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Nakoľko si žalovaná svoj záväzok neplnila riadne, veriteľ uplatnil svoj nárok žalobou na príslušnom súde. K uvedenému vyjadreniu zaslal platobnú históriu /č. l. 104-155/, z ktorej je zrejmé, že ku dňu zosplatenia úveru, t. j. ku dňu 20.4.2018 bol dlh žalovanej vo výške 327,18 eur. Aj pred odstúpením pohľadávky na žalobcu ku dňu 12.12.2018 jej dlh predstavoval sumu 327,18 eur.

15. Právny zástupca žalobcu v ďalšom elektronickom podaní, doručené súdu dňa 4.5.2020 uviedol na dotaz súdu, že odstúpenie od zmluvy v čase doručovania sa doručovalo obyčajnou poštou, preto pôvodný veriteľ nedisponuje s doručenkami, ani s podacím hárkom.

K uvedenému vyjadreniu zaslal Zmluvu o účte sporenia zo dňa 15.6.2016, Zmluvu o osobnom účte zo dňa 4.8.2015, Zmluva o kontokorentnom úvere zo dňa 15.10.2004, Zmluvu o sporožirovom účte zo dňa 20.10.1999, Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty zo dňa 5.11.1999, Obchodné podmienky, Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty zo dňa 10.12.2001, Obchodné podmienky, Dodatok č.1 k zmluve o bežnom účte zo dňa 15.10.2004.

16. Zmluvu o osobnom účte uzatvorili dňa 4.8.2015 banka Slovenská sporiteľňa, a.s. a klient B., predmetom ktorej bolo poskytnutie osobného účtu v kombinácii s bankovými produktmi ako vedenie účtu, vydanie platobnej karty, poskytnutie elektronických služieb účtu, poskytnutie povoleného prečerpania účtu a vedenie účtu sporenia banky pre klienta.

17. Zmluvu o kontokorentnom úvere uzatvorili dňa 15.10.2004 veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. a dlžník XXXXXXXXXXXX/X/X,. Predmetom tejto zmluvy je poskytnutie kontokorentného úveru číslo: 0301007812/1/1, úverového rámca veriteľom dlžníkovi v sume 12.000 Sk za podmienok uvedených v tejto zmluve. V zmluve je uvedená úroková sadzba 11,35 % ročne, ktorá je premenlivá, splatnosť úrokov mesačne v poslednom dni v mesiaci, konečná splatnosť 14.10.2005, poplatok za úver 2 % z výšky úveru, poplatok za správu úveru 0,20 % z výšky úverového rámca mesačne.

Veriteľ sa zaviazal dlžníkovi poskytnúť úver takým spôsobom, že bude realizovať príkazy dlžníka na prevod alebo výbery finančných prostriedkov z účtu uvedeného v čl. I. zmluvy aj v prípade, ak nebude existovať dlžníková pohľadávka z účtu, ktorá vznikla v dôsledku pripísania platieb uskutočnených v prospech jeho účtu alebo vkladom v hotovosti na tento účet a to do výšky úverového rámca. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú a to na dobu 1 roka odo dňa podpísania, pričom sa zmluvné strany dohodli, že sa predlžuje vždy o dobu 1 roka.

18. Právny zástupca žalobcu v elektronickom podaní, doručené súdu dňa 22.6.2020 poukázal na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Citoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to:

1/ výzvou zo dňa 12.04.2017

2/ výzvou označenou ako „Odstúpenie od Zmluvy“ zo dňa 14.04.2018,

3/ výzvou zo dňa 12.09.2018, ktorá predchádzala postúpeniu pohľadávky.

Žalobca pre úplnosť v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že má za to, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok ako aj predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu) a aby bol bankou vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu).

Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 12.04.2017, ale aj zo dňa 14.04.2018 a 12.09.2018.

Na základe uvedeného považuje za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva.

K oznámeniu o postúpení pohľadávky uviedol, že v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.

Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie.

Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, v zmysle ktorého „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04.05.2016:

Z citovaného zákonného ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákona vyplýva, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnou skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme za predpokladu, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, teda je určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne. Platí to bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 8Co/564/2015: „Odvolací súd sa nestotožnil ani s konštatovaním okresného súdu o potrebe preukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej a zmluvy, ktorou mala byť predmetná pohľadávka postúpená. Poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 210/2001 z 11.06.2003 (R 119/2003) relevantným oznámením postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky je bez ďalšieho založená aj aktívna legitimácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ju akceptuje bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku, resp. platnosť zmluvy o postúpení.“

Táto skutočnosť bola preukázaná listom žalobcu z 05.04.2013.“

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013 „V zmysle ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka je pôvodný veriteľ povinný bez zbytočného odkladu oznámiť skutočnosť postúpenia pohľadávky dlžníkovi. Ak pôvodný veriteľ uvedené opomenie, účinnosť postúpenia pohľadávky môže nový veriteľ privodiť tým, že preukáže postúpenie pohľadávky dlžníkovi, a to najmä preukázaním zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá musí mať písomnú formu. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na to, že postupca spoločným oznámením s postupníkom dňa 23.09.2009, t.j. v deň uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, zaslal odporcovi v I. rade oznámenie o tom, že jeho pohľadávka voči odporcovi v I. rade bola postúpená spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. - navrhovateľovi. Z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a s ohľadom na uvedené nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Vzhľadom na uvedené potom záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaným subjektom nie je správny.“ K platnosti postúpenia pohľadávky a ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, (napriek tomu, že aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky) že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom tohto ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v tomto ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva aj z ust. § 4 ods. 5 alebo 6 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy „Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len

ak to pripúšťa osobitný predpis.7) Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.7)“

Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. V poznámke pod čiarou (7) zákonodarca tento osobitný právny predpis zároveň definoval - odkazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Ak by teda zákonodarca mienil v ust. § 92 ods. 8 ZoB upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ust. § 4 ods. 6 ZoSÚ (ktoré pojednáva o postupovaní pohľadávok veriteľa) - a to jednoznačným odkazom na ust. § 92 ods. 8 ZoB. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok neodkazuje na ust. § 92 ods. 8 ZoB, ale na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Aj z uvedeného vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné na prelomenie bankového tajomstva, pričom ho nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávok.

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 9Co/20/2016: „Nie je zrejmé ani to, ako dospel súd prvej inštancie k záveru o tom, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa má považovať za zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky. Z dôvodovej správy k pôvodnému textu zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorá je interpretačným pravidlom, pritom vyplýva (súčasný text ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách bol v čase prijatia zákona v ods. 7), že ustanovením § 92 ods. 1 až 7 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.“ (podľa zákona č. 258/2001 Z.z. účinného do 10.06.2010).

Žalobca podporne poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 19Co/2/2016: „Zákonom č. 483/2001 Z.z. bol zrušený Zákon o bankách č. 21/1992 Zb., ust. § 38 ods. 9, ktorého bolo v podstate totožné so znením súčasného ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z., keďže znelo: Ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 120 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“). Toto právo banka nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka; banka môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou a klientom len za podmienok a v rozsahu uvedenom v ods. 8. Ustanovenie tohto odseku sa rovnako vzťahuje aj na pobočku zahraničnej banky a jej klientov.

Dôsledkami porušenia ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb. sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/1613/2005 z 29.04.2008. Uviedol, že účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta pred zverejnením, či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Úprava zmluvného postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku, ani príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vo všeobecnosti nezakazujú (pod sankciou prípadnej neplatnosti takéhoto úkonu) postúpenie pohľadávky len preto, že dôsledkom postúpenia je prelomenie bankového tajomstva. Ochranu poskytovanú klientovi banky prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva je nutné vždy zvažovať (z hľadiska možných úvah, ktoré takúto ochranu absolutizujú) aj s prihliadnutím k tomu, či a akým spôsobom osoba, ktorá má byť týmto inštitútom chránená, sama porušuje svoje povinnosti plynúce z príslušného bankového obchodu (zmluvy o úvere).

Zákon o bankách totiž banke tiež ukladá obozretne hospodáriť a chrániť majetkové záujmy všetkých svojich klientov. Pri plnení tejto povinnosti nemôže byť banka pripravená o možnosť zbaviť sa v záujme ostatných svojich klientov rizikovej pohľadávky v situácii, keď dlžník porušuje povinnosť pohľadávku splácať len preto, aby prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva chránila individuálny záujem takéhoto dlžníka. Z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, nie prelomovať platnosť zmlúv o postúpení, osobitne za situácie, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“

Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutel'nú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB.

V tejto súvislosti žalobca poukazuje na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015 účelom § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva.

Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účel § 92 Zákona o bankách bol aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Vzhľadom na uvedené navrhuje vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor, a to, že porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám, predpokladaným Zákomom o bankách.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB.

S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB.

V tejto súvislosti poukazuje žalobca na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013: „Voči uplatnenému nároku neboli dôvodné námietky vedľajšieho účastníka na strane odporcu vychádzajúce zo skutkového zistenia o tom, že pôvodný veriteľ - banka pred postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Vedľajší účastník na strane odporcu toto skutkové zistenie interpretoval tak, že nedostatok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou a z toho plynúca skutočnosť, že banka postúpila pohľadávku, ktorá nebola v celom rozsahu splatná, spôsobuje neplatnosť medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a navrhovateľom dňa 15.12.2011 uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky, a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. S takýmto právnym posúdením sa stotožniť nemožno.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Je zrejmé, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov obmedzuje právo banky postupovať nesplatené pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto obmedzenia je však zrejmé, že účelom tejto povinnosti je ochrana bankového tajomstva, konkrétne to, aby pri postupovaní pohľadávok, neboli tretie subjekty oboznamované s údajmi bankového tajomstva. Preto porušenie povinnosti vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade odporcovi, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. Inak povedané, porušenie administratívnej povinnosti v súvislosti s uzavieraním zmluvy o postúpení pohľadávky alebo plnením zo zmluvy - postúpením pohľadávky nezakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky alebo to, že by nedošlo k platnému plneniu zo zmluvy spočívajúcejmu v postúpení pohľadávky.

Takéto protiprávne konanie zo strany banky zakladá výlučne banky zodpovednosť podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov.“

Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 12Co/223/2015: „Predmetom sporu je vyriešenie otázky, či mohla banka platne postúpiť pohľadávku podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. Súd v tejto veci konštatoval, že neexistuje oznámenie o zosplatení pohľadávky, resp. výzva banky v omeškaní klienta s plnením záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní.

Bez takejto výzvy nemôže dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na nebankový subjekt. Odvolací súd v tejto veci poukazuje na to, že určitá výnimka je aj v § 92 ods. 8 zákona o bankách, že ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahne jeden rok, môže postúpiť takúto pohľadávku inej banke aj bez súhlasu klienta.

Podľa názoru odvolacieho súdu nebola dostatočne posúdená príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, kde sa konštatuje omeškanie s plnením peňažných záväzkov po dobu viac ako 1 304 dní, pričom konečná splatnosť úveru bola 20.2.2012, ale zmluva o postúpení pohľadávok je z 15.12.2012.

Okresný súd vo veci konštatoval, že neexistuje výzva banky na vrátenie dlhu v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 dní, preto u banky neexistovalo oprávnenie postupom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpiť pohľadávku na nebankovú tretiu osobu. To isté ustanovenie § 92 ods. 8 bankového zákona dáva výnimku, ak je súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presahujúci jeden rok. Súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav. Nemá vyriešenú otázku omeškania so splátkami, pričom podľa prílohy č. 1 je uvedená dokonca výška poslednej úhrady 19.2.2010. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je predčasné, pokiaľ riešil otázku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok pre nenaplnenie podmienky vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobu zamietol. V rozhodnutí súdu prvého stupňa chýba úvaha o tom, prečo nezohľadnil výnimku v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok.“

Zároveň žalobca nemôže súhlasiť ani s tým, že by toto ustanovenie spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko toto ustanovenie je v súlade s ustanovením § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchylné od predmetného zákona, pričom ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017: „Žalovaní uzavreli so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu, na základe ktorej im bol poskytnutý úver, ktorý mali dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácať, čo však porušili a s úhradou boli v čase postúpenia v omeškaní 1225 dní. Žalovaní, ako z listín zo spisu vyplýva, výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť svoje akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (bod 19.16. Všeobecných

obchodných podmienok, ktoré sú podľa čl. II. bod 2. zmluvy o splátkovom úvere jej súčasťou). Takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť svoju pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa, má to základ vo funkcii súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Dlh by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť alebo znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa ...

.... So zreteľom na dôvody, ktoré uviedol, považoval odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa posúdenia platnosti zmluvy súdom prvej inštancie za dôvodnú, rozsudok súdu prvej inštancie za taký, ktorým sa z vykonaných dôkazov nedospelo k správnym skutkovým zisteniam a správne právnemu názoru, súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky), zaťažil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.“

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018 č.k. 24 Co/147/2017-190 žalovaný vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere, výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené., bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako ja bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akékoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Súčasne s poukazom na ust. § 89 os. 1 zákona o bankách je takáto dohoda medzi bankou a žalovaným možná a v súlade so zákonom. (...) dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa. (...) Ani občiansky zákonník, ani zákon o bankách, nevyžaduje súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky. Relevantné preto nemôže byť to, že postupník nie je subjektom, na ktorý by sa mali vzťahovať požiadavky na podnikanie bánk.

V konkrétnom prípade úver bankou už za zmluvne dohodnutých podmienok poskytnutý bol, rieši sa len jeho návratnosť. Nie je preto zrejmé, prečo by návratnosť úveru, t.j. vymáhanie pohľadávky nemohol realizovať subjekt nemajúci oprávnenie na podnikanie v bankovom sektore.

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.02.2018, č. k. 10Co/57/2017-230 Pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že pri postúpení pohľadávky neboli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, k tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu je nedôvodná, nakoľko vo Všeobecných obchodných podmienkach (článok 19.16), ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere, žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, splatné, nesplatené, premičané alebo nepremičané, alebo previesť svoje akékoľvek svoje pohľadávky na tretiu osobu. (...) Súčasne s poukazom na ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách, je takáto dohoda medzi bankou a žalovanými možná a v súlade so zákonom. (...) V tejto súvislosti žalobca poukázal práve na túto dobrú vieru pri nadobudnutí práv zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou sa však súd prvej inštancie nijako bližšie nevyporiadal a bez toho, že by mal za preukázané, že žalobca pri nadobudnutí pohľadávky voči žalovaným nebol dobromyseľný, považoval zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatnú z dôvodu, že na žalobcu ako nebanku, nemohla byť táto pohľadávka postúpená.

V rozhodnutí Ústavného súdu SR I.ÚS 242/2007 sa zdôrazňuje, že základným princípom výkladu zmlúv je prioritou výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. K tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa mu javí, že súd prvej inštancie naopak uprednostnil prioritu výkladu, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá pred prioritou výkladu, ktorý túto neplatnosť nezakladá, teda v rozpore s citovaným Nálezom Ústavného súdu SR. Uprednostňovaním výkladu, ktorý zakladá prioritu platnosti zmluvy je vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s tým spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne komformné, a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z článku 1 Ústavy taká prax, kde všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosti zmluvy nezakladajúci.

Žalobca zároveň uviedol, že poukazuje na svoje predchádzajúce vyjadrenie zo dňa 17.04.2020.

Žalobca považuje vyjadrenie žalovaného za nejednoznačné a zmätočné, pričom žalovaný vo svojom vyjadrení neuvádza skutočnosti a ani nepredložil dôkazy spochybňujúce nárok žalobcu. Žalobca trvá na podanej žalobe a navrhuje aby jej konajúci súd v plnom rozsahu vyhovel.

19. Podľa § 524 ods.1 Obchodného zákona, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

20. Podľa § 524 ods. 2 cit. zákona, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákon pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia.

Pohľadávku možno postúpiť za odplatu, ale aj bezodplatne. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky môže byť pohľadávka akéhokoľvek druhu, pokiaľ existuje a je určitá. Zmluvou o postúpení pohľadávky môže byť postúpená aj časť pohľadávky.

Keďže pohľadávka môže byť novému veriteľovi postúpená bez súhlasu dlžníka, ustanovenie § 526 ods.1 Občianskeho zákona ukladá pôvodnému veriteľovi povinnosť bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi, že došlo k postúpeniu pohľadávky. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok, že dlžník sa zbaví záväzku plnenia pôvodnému veriteľovi. Občiansky zákonník nepredpisuje osobitné náležitosti pre formu a obsah tohto oznámenia. Ak dôjde k oznámeniu postúpenia pohľadávky pôvodným veriteľom dlžníkovi, nastanú účinky postúpenia aj voči nemu a dlžníkovi vzniká povinnosť plniť novému veriteľovi.

Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať.

22. Podľa § 497 Obchodného zákona, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť aj úroky.

23. Podľa § 503 ods.1 cit. zákona, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka.

24. Podľa § 503 ods.3 cit. zákona, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

25. Podľa § 504 cit. zákona, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadala.

26. Podľa § 1 ods. 1 z. č. 258/2001 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. 15.10.2004, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

27. Podľa § 2 cit. zákona, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií uplatnených veriteľom voči spotrebiteľovi za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

28. Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

29. Podľa § 4 ods.2 cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

30. Podľa § 92 ods. 7 z. č. 483/2001 Z. z. - zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 48 ods.1 Občianskeho zákona, od zmluvy môže účastník odstúpiť len, ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

32. Podľa § 48 ods.2 cit. zákona, odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

33. Právnym dôsledkom odstúpenia od zmluvy je zánik záväzkového vzťahu bez toho, aby bol splnený. Odstúpenie od zmluvy predstavuje spôsob jej zrušenia prostredníctvom jednostranného prejavu vôle tej zmluvnej strany, ktorá je na to oprávnená na základe zmluvy alebo zákona. Odstúpenie od zmluvy je jednostranným adresným právnym úkonom, ktorý nadobúda právnu účinnosť, len čo sa dostane do dispozičnej sféry adresáta. Odstúpenie od zmluvy je viazané na existenciu záväzkového vzťahu, ktorý vznikol na základe zmluvy. Vo všeobecnosti platí, že odstúpiť možno len od zmluvy, ktorá bola platne uzavretá. Platným odstúpením od zmluvy dochádza k zrušeniu zmluvy priamo zo zákona.

34. Vo Všeobecných obchodných podmienkach účinných od 1.8.2002 v čl. VII. bod 7.6 označené ako - „Prípady porušenia“ pod bodom 7.6.1 označené ako - „Banka je oprávnená“ pod bodom b/ je uvedené, že „banka je oprávnená vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť, pričom odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká záväzok klienta splatiť pohľadávku banky, vrátane jej príslušenstva“.

35. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákona, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

36. Podľa § 565 cit. zákona, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

37. Súd zhodnotením skutkového stavu dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

38. Žalobca predložil do súdneho spisu viacero zmlúv, ale podstatná zmluva pre posúdenie nároku žalobcu je Zmluva o kontokorentnom úvere zo dňa 15.10.2004 uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou a súvisiacu Zmluvu o bežnom účte uzavretú dňa 20.10.1999 a Dodatku k tejto zmluve zo dňa 15.10.2014.

Táto skutočnosť v konaní nebola sporná, hoci žalovaná v odpore namietala, že žalobca nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov, teda nepredložil dôkaz o tom, že existuje zmluva na úver. Žalobca túto pochybnosť odstránil tým, že v priebehu konania zmluvu o kontokorentnom úvere, o poskytnutí finančných prostriedkov žalovanej aj predložil. Táto zmluva je opatrená podpismi zmluvných strán, z ktorej vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanej úver - výšku úverového rámca 12.000 Sk, ktorú žalovaná aj čerpala, čo napokon vyplýva aj z prehľadu účtu (č. I. 104-155) súdneho spisu.

Predmetom zmluvy o kontokorentnom úvere bolo poskytnutie povoleného prečerpania na bežnom účte žalovanej. Z výpisov z účtu žalovanej je zrejmé, aký pohyb bol na jej účte realizovaný. Z prehľadu tiež vyplýva, že posledná úhrada bola vykonaná 6.2.2017. Minimálne tri roky pred poslednou úhradou žalovaná neuhrádzala splátky, pričom z prehľadu z jej účtu číslo: 0301007812/0900, ktorý je totožný s účtom uvedeným v zmluve o bežnom účte vyplýva, že žalovaná uhrádzala splátky nepravidelne a v rôznych výškach.

Súčet debetných operácií na účte žalovanej predstavuje sumu 126.121,58 eur, súčet kreditných operácií na jej účte predstavuje 125.619,05 eur a z úhrad žalovanej na istinu bola započítaná suma 124.688,05 eur a na istinu zostala neuhradená suma vo výške 327,18 eur, ktorú žalobca uplatňuje ako svoj nárok a zvyšnú časť postúpenej pohľadávky si v konaní neuplatňuje.

Zmluvou o kontokorentnom úvere a výpisom z účtu žalovanej je bezpečne preukázaný zmluvný vzťah medzi Slovenskou sporiteľňou a žalovanou.

Vzhľadom k tomu, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla na požiadanie žalovanej úverový rámec, teda úver, ktorý čerpala a v zmluve je okrem zmluvných strán uvedená výška úverového limitu a doba vrátenia finančných prostriedkov, súd je toho názoru, že zmluva má znaky zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákona, ale aj znaky z. č. 258/2001 Z. z.

Žalovaná splácala poskytnutý úver nepravidelne a v rôznych výškach a minimálne tri roky pred poslednou úhradou pred 6.2.2017 nerealizovala žiadne úhrady, právny predchodca žalobcu jej oznámil výzvou zo dňa 12.4.2017, že je v omeškaní so splácaním splátok a dlh ku dňu 31.3.2017 predstavoval výšku 100,38 eur s príslušenstvom.

Následne právny predchodca žalobcu od zmluvy o kontokorentnom úvere odstúpil listom zo dňa 14.4.2018, pričom účinky odstúpenia mali nastať ku dňu doručenia tohto oznámenia. Ku dňu odstúpenia bol dlh vo výške 562,27 eur, ktorý mala žalovaná uhradiť do 7-ich dní od doručenia výzvy.

Ďalším oznámením zo dňa 12.9.2018 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa mala stať splatnou v celom rozsahu a dlh ku dňu vyhlásenia, t. j. ku dňu 12.9.2018 predstavoval sumu 569,62 eur.

Z obsahu spisu nevyplýva akým spôsobom právny predchodca žalobcu doručil uvedené písomnosti žalovanej, len je zrejmé, že ich adresoval na adresu jej trvalého bydliska. Právny predchodca žalobcu a ani žalobca nepredložili ako dôkaz súdu, že uvedené listiny boli žalovanej doručené doporučené, pretože nepredložili podací hárok a ani doručky, že sa uvedené listiny dostali do dispozície žalovanej. Napokon žalobca vo svojom písomnom podaní uviedol, že listiny doporučenou poštou žalovanej neboli zasielané.

Keďže žalovaná nereagovala na tieto výzvy, právny predchodca žalobcu, pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku a to Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018, pričom oznámenie o postúpení pohľadávok bolo žalovanej zaslané dňa 3.1.2019, pričom ani táto listina nebola doručovaná spôsobom, ktorý by preukazoval, že žalovaná toto oznámenie o postúpení pohľadávky aj prevzala, resp. jej bolo doručené. Teda aj v tomto prípade žalobca nepreukázal podacím lístkom, že uvedené oznámenie skutočne podal na pošte, aby sa dostalo do dispozičnej sféry žalovanej.

Žalovaná v priebehu konania tvrdila, že oznámenie o postúpení pohľadávky, odstúpenie od zmluvy a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti jej nebolo doručené, preto nenastali účinky mimoriadnej splatnosti úveru.

Hoci žalovanej bolo adresované oznámenie, že je so splátkami úveru v omeškaní, teda výzva na zaplatenie omeškaných splátok formálne existovala, v konaní súd mal bezpečne preukázané, že výzva nebola podaná na pošte a nedostala sa do dispozičnej sféry žalovanej. Nebolo preukázané, že výzva bola zaslaná poštou, nakoľko tak, ako súd uviedol už vyššie nie je v spise založený podací hárok, ani závrada v doručení a ani doručienka o prevzatí tejto výzvy. Rovnako ani odstúpenie od zmluvy, ktoré má účinky doručením druhej strane nebolo preukázané, že bolo žalovanej doručené a tiež vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, kedy by sa mal stať splatný celý dlh žalovanej nebol doručený.

Ak žalobca v priebehu konania tvrdí, že pohľadávku nadobudol postúpením od Slovenskej sporiteľne, a.s., jeho povinnosťou bolo riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia, čo je predpokladom na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie. Keďže žalobca a ani právny predchodca súdu nepreukázali, že výzvu žalovanej skutočne aj fyzicky zaslali, hoci zákon č. 483/2001 Z. z. predpokladá, aby bola výzva písomná a žalobca musí preukázať jej zaslanie žalovanej, či poštovým podacím hárkom, doručenkou alebo iným spôsobom, nesplnil si zákonom stanovenú povinnosť, súd dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej podľa žalobcu nadobudol pohľadávku voči žalovanej treba považovať v zmysle § 39 Občianskeho zákona za neplatný právny úkon, pretože je v rozpore so zákonom.

V konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platnú pohľadávku v Slovenskej sporiteľni, a.s. voči žalovanej zo Zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 15.10.2004, súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie.

Súd považuje za podstatné, že nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods.7 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách žalobca nemohol uniesť dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že je podstatné, kedy bola výzva žalovanej doručená a to hlavne za účelom vyhodnotenia dodržania 90-dňovej lehoty po splatnosti záväzku žalovanej, ako podmienkou postúpenia podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení. Podľa názoru súdu nestačí poukázať len na výzvy adresované žalovanej, ktoré boli formálne vyhotovené, ale podstatné je, aby žalobca, resp. právny predchodca preukázal, že tieto boli skutočne aj zaslané a doručené žalovanej. Tiež nestačí poukázať na predloženú platobnú históriu. Právny predchodca žalobcu bol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej len potom, ak bola žalovaná napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a to bez jej súhlasu.

39. Súd sa ďalej zaoberal otázkou premlčania, nakoľko žalovaná v odpore vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu, ktorú bližšie nešpecifikovala v odpore, ale v ďalšom písomnom podaní zo dňa 11.6.2020 okrem iného uviedla, že nárok žalobcu je premlčaný v roku 2007.

K námietke premlčania súd uvádza, že v zmluve o kontokorentnom úvere nie sú uvedené splátky úveru, ktoré mala uhrádzať žalovaná, v zmluve je uvedená len splatnosť úrokov a to mesačne k poslednému dňu v mesiaci a konečná splatnosť úveru je uvedená 14.10.2005. Z uvedeného vyplýva, že zmluva bola uzavretá na dobu jedného roka a doba trvania zmluvy sa mohla predlžovať vždy na dobu jedného roka, ak dlžník neoznámí veriteľovi najneskôr v lehote jedného mesiaca pred uplynutím doby trvania zmluvy, že nemá záujem o predĺženie doby trvania zmluvy, maximálne však do dosiahnutia 65.roku veku dlžníka. Z platobnej histórie založenej v súdnom spise je zrejmé, že zmluva o kontokorentnom úvere sa predlžovala každý rok.

Zo zmluvy o kontokorentnom úvere vyplýva, že zmluvné strany si v zmluve nedohodli konkrétne splátky úveru, ale z platobnej histórie je zrejmé, že žalovaná uhrádzala úver nepravidelne a v rôznych splátkach. Charakteristickou črtou kontokorentného úveru je, že veriteľ realizuje príkazy dlžníka na prevod alebo výbery finančných prostriedkov z účtu dlžníka, inak povedané, je to služba banky patriaca k bežnému účtu klienta, ktorý má možnosť aj prečerpať finančné prostriedky na vlastnom účte, teda môže ísť do mínusu s účtom, alebo môže požiadať veriteľa o zvýšenie kontokorentu.

Pokiaľ by bolo dohodnuté plnenie v splátkach, súd by postupoval podľa § 53 ods.9 a § 565 Občianskeho zákona; v takomto prípade platí, že každá splátka predstavuje samostatné plnenie a pre každú splátku začína premlčacia doba podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákona samostatne. Pokiaľ by existovala dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o splnení úveru v splátkach, umožňuje veriteľovi, aby od dlžníka požadoval vždy iba nezaplatenie tej splátky, ktorá sa stala zročnou. Ustanovenie § 565 cit. zákona umožňuje veriteľovi a dlžníkovi dohodnúť, že ak dlžník nesplní niektorú splátku úveru, tak sa stane zročným celý dlh a veriteľ môže žiadať od dlžníka o zaplatenie celého dlhu vzniknutého zo zmluvy. Bez dohody veriteľa nemá toto právo.

Posledná úhrada bola dňa 6.2.2017, potom žalovaná neuhrádzala žiadne úhrady právnomu predchodcovi žalobcu ani žalobcovi.

Ak by boli dohodnuté splátky úveru, splatná splátka by sa dostala do omeškania s nasledujúcou splátkou v marci 2017 a keďže žalovaná neuhrádzala nasledujúce splátky, tak zosplatenie by nastalo vo vzťahu k splátke splatnej jún 2017, pričom trojročná premlčacia doba by uplynula v júni 2020. Žaloba bola podaná dňa 20.12.2019, preto by nárok žalobcu, ak by nastala táto situácia premlčaný nebol.

Takáto situácia však v danom prípade nenastala, keďže nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté splácanie úveru v splátkach, preto súd nemohol na premlčanie aplikovať § 103 Občianskeho zákona a § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

Súd pri premlčaní mohol vychádzať len z ustanovenia § 100 a nasl. Občianskeho zákona, v zmysle ktorého právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľáva, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa § 101 cit. zákona, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Z platobnej histórie vyplýva, že posledná úhrada bola realizovaná 6.2.2017, ale pred touto úhradou minimálne tri roky žalovaná nerealizovala žiadne úhrady, preto podľa názoru súdu je nárok premlčaný. Právny predchodca žalobcu mohol podľa VOP čl. 7.6 - Prípady porušenia bod 7.6.1 písm. a/ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre porušenie povinnosti dlžníka - žalovanej, ale túto povinnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zrealizoval až 12.9.2018 a to vyhlásením o mimoriadnej splatnosti pohľadávky.

40. Čo sa týka ďalšej námietky žalovanej uvedenej v odpore, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods.1 z. č. 129/2010 Z. z., súd uvádza, že toto zákonné ustanovenie zákon č. 258/2001 Z. z. neobsahuje, pretože na tento právny vzťah súd neaplikoval z. č. 129/2010 Z. z., ktorý je účinný od 11.6.2010.

41. Súd hodnotil dôkazy individuálne i vo vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli v priebehu konania najavo a z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu žalobu zamietol.

42. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na odvolací súd - súd II. inštancie, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).